

opusdei.org

Dekret o wszczęciu przewodu beatyfikacyjnego i kanonizacyjnego prałata Escrivy de Balaguera

Dekret o wszczęciu przewodu
beatyfikacyjnego i
kanonizacyjnego prałata
Escrivy de Balaguera

11-05-1981

Sobór Watykański II „z gorliwym
naciskiem wezwał wiernych

wszelkiego stanu i pozycji, by starali się osiągnąć pełnię chrześcijańskiego życia i doskonałość miłości. Owo wezwanie do świętości można uznać za najbardziej charakterystyczny aspekt nauki soborowej oraz – by tak rzec – za jej ostateczny cel” (*Motu proprio Sanctitas clarior*, 19.III.1969).

Jako ten, który od chwili założenia Opus Dei w 1928 r. głosił powszechność powołania do świętości, prałat Escrivá de Balaguer został jednomyślnie uznany za prekursora Soboru w tym właśnie, co stanowi samo jądro jego nauczania, tak płodnego w życiu Kościoła.

Ten Sługa Boży urodził się 9 stycznia 1902 r. w Barbastro, w Hiszpanii, w rodzinie o żywych tradycjach chrześcijańskich. Od wczesnych lat młodości wyróżniała go przenikliwa inteligencja oraz silne i miłe usposobienie. Około piętnastego roku życia miał pierwsze przeczucie, iż

Pan powoła go do nieznanej jeszcze misji. Celem pełnego poddania się Woli Bożej postanowił zostać kapłanem i prowadzić życie pobożne i gorliwie pokutne. Po ukończeniu nauki w seminarium w Logroño oraz seminarium św. Franciszka a'Paolo, a także studiów na Papieskim Uniwersytecie w Saragossie, otrzymał święcenia kapłańskie 28 marca 1925 r.

W roku 1927 przeniósł się do Madrytu, gdzie prowadził ogromną pracę apostolską wśród chorych, potrzebujących oraz dzieci. Od 1927 do 1931 r. był kapelanem Zakładu Dobroczynnego dla Chorych. W 1931 r. został kapelanem Patronatu św. Izabeli, a w 1934 r. został jego rektorem.

2 października 1928 r., w czasie rekolekcji, Pan pozwolił mu dojrzeć jasno to, co dotąd było jedynie przeczuciem, i Sługa Boży założył

Opus Dei. Wciąż prowadzony przez Pana 14 lutego 1930 r. utworzył sekcję żeńską Opus Dei. Tym samym w łonie Kościoła została wytyczona nowa droga propagowania wśród ludzi wszystkich klas społecznych dążenia do świętości i sprawowania apostołstwa przez uświęcanie zwyczajnej pracy pośród świata bez zmiany stanu społecznego.

Od pierwszej chwili Sługa Boży, z błogosławieństwem i zachętą miejscowego ordynariusza, poświęcił się całkowicie tej misji, Pan zaś obdarzył go obfitymi owocami.

W czasie hiszpańskiej wojny domowej kontynuował intensywną działalność kapłańską pomimo grożących niebezpieczeństw. Z końcem wojny powrócił do Madrytu, skąd mógł lepiej kierować działalnością Opus Dei w kraju. Mimo zupełnego braku środków w wielu miastach utworzył nowe

ośrodki przygotowując rozszerzenie pracy poza Półwyspem Iberyjskim.

Wielu księży i osób świeckich zwracało się do Sługi Bożego jako do przewodnika duchowego. Na prośbę biskupów i ojców prowincjałów rozmaitych zakonów Sługa Boży prowadził liczne rekolekcje dla kapłanów i zakonników, a także dla ludzi świeckich. Jego praca apostolska zaowocowała licznymi powołaniami.

W ramach Opus Dei prałat Escriva de Balaguer utworzył stowarzyszenie Kapłańskie Świętego Krzyża, dzięki czemu stało się możliwe przystąpienie do stanu kapłańskiego wielu osób świeckich z Opus Dei, oddanych odtąd posłudze duchowej wśród członków Opus Dei oraz w ramach inicjatyw apostolskich inspirowanych przez Dzieło. Liczba członków Opus Dei wykonujących rozmaite zawody – adwokatów,

lekarzy, inżynierów, dziennikarzy itp., którzy za życia Sługi Bożego otrzymali święcenia i porzucili obiecujące perspektywy kariery zawodowej na rzecz posługi kapłańskiej, sięga tysiąca.

W 1946 r. Sługa Boży przeniósł się na stałe do Rzymu. W 1947 r. uzyskał ze Stolicy Apostolskiej *dekretum laudis* (dekret pochwalny) dla Opus Dei, a 16 czerwca 1950 r. ostateczne zatwierdzenie Dzieła jako instytucji na prawie papieskim. Jednocześnie zostało zaaprobowane Stowarzyszenie Współpracowników Opus Dei zrzeszające również niekatolików.

Z Rzymu prałat Escrivá de Balaguer kierował rozwojem Opus Dei na całym świecie nie szczędząc wysiłków, by swoim synom i córkom zapewnić gruntowne wykształcenie doktrynalne, ascetyczne i apostolskie.

Założyciel był oddany swej misji w sposób przykładowy: nieustrudzony w pracy i powodowany żarliwością podjął wiele wyczerpujących podróży po Europie i Ameryce również wtedy, gdy trapiły go poważne choroby. Nie zrażały go nieustanne trudności materialne i uruchomił wiele apostolskich inicjatyw w Rzymie oraz w innych krajach.

Jego żarliwość wyraziła się w najrozmaitszych inicjatywach apostolskich, które – niczym bezkresne morze – ogarnęły pięć kontynentów oraz wszystkie dziedziny życia, gdzie odczuwana jest potrzeba, by prawda Chrystusowa przyświecała ludzkiej pracy. Są to ośrodki kształcenia zawodowego, szkoły podstawowe i średnie, uniwersytety (prałat Escrivá był założycielem i wielkim kanclerzem Uniwersytetu Nawarry oraz Uniwersytetu Piura w Peru),

przychodnie zdrowia, kluby
wychowania młodzieży, pensjonaty
dla służby domowej, dla rolników,
domy studenckie, ośrodki kulturalne,
instytuty badawcze, szkoły rolnicze,
itp.

Nauczanie Sługi Bożego otworzyło
nowy rozdział w dziejach
duchowości chrześcijańskiej. Jego
pisma uzyskały znaczną
popularność, wystarczy wspomnieć,
że *Droga* została wydana w 34
językach w łącznym nakładzie trzech
milionów egzemplarzy. Podobne są
dane dotyczące innych dzieł prałata
Escrivy, jak *Różaniec Święty*,
Rozmowy z Prałatem Escrivá, *To*
Chrystus przechodzi, *Przyjaciele*
Boga.

Sługa Boży był doktorem prawa oraz
świętej teologii; został mianowany
prałatem domowym Jego
Świątobliwości, konsultorem Komisji
Papieskiej do Interpretacji Kodeksu

Prawa Kanonicznego oraz członkiem kongresowym Rzymskiej Akademii Teologicznej.

26 czerwca 1975 r. w Rzymie nagły atak serca przerwał jego ziemski żywot. Zmarł otrzymawszy już po utracie przytomności rozgrzeszenie oraz namaszczenie chorych, którego zawsze gorąco pragnął, dając w tym względzie szczegółowe instrukcje swym synom. Tego samego dnia, zgodnie z wyznaniem złożonym wobec czterech członków Dzieła, na cztery godziny przed zgonem, w czasie Mszy św. ponownie ofiarował swe życie w intencji Kościoła i papieża.

W chwili śmierci Sługi Bożego Opus Dei liczyło ponad 60 tysięcy członków 80 narodowości mieszkających na pięciu kontynentach.

Źródłem takiej płodności jest aktualność duchowego orędzia

Założyciela Opus Dei oraz żywy przykład dany przez samego Sługę Bożego.

Głosząc wezwanie do świętości uzyskiwanej w drodze codziennej aktywności uczył, iż wszelka ludzka działalność podlega uświęceniu oraz sama jest jego narzędziem, a także przyczynia się do kształtowania Ludu Bożego.

Ucząc, iż wszyscy powinni dążyć do świętości w ramach potocznego życia, prałat Escrivá podkreślał, że środkiem i narzędziem uświęcenia jest praca. Dlatego też uwypuklał wagę dążenia do osiągnięcia doskonałości w wypełnianiu doczesnych obowiązków, a jednocześnie kładł nacisk na konieczność rozwoju osobistego w łączności z Bogiem za pośrednictwem łaski oraz poprzez szczerą i żywą pobożność. Stąd też pierwszorzędne znaczenie, jakie

przykładał do sakramentów w kształtowaniu autentycznie chrześcijańskiego życia oraz do praktyki modlitwy.

U podstaw duchowości Sługi Bożego znajduje się głębokie wyczucie tajemnicy Jezusa, doskonałego Boga oraz doskonałego człowieka, wyrażające się we wzajemnym przenikaniu się tego, co boskie i tego, co ludzkie, w jedności życia. Swym życiem dał świadectwo ścisłej jedności kontemplacji i czynu, życia wewnętrznego i codziennej działalności. Cnoty nadprzyrodzone spletały się w nim z cnotami ludzkimi, czyniąc z niego wzór świętości przenikniętej prostotą i naturalnością i zbudowanej na wierności w sprawach drobnych. Głęboko odczuwał sens bycia synem Bożym, co znajdowało swój wyraz w pełnym ufności zawierzeniu się Bogu Ojcu, w pierwszeństwie modlitwy przed ludzkim wysiłkiem – który na

tej drodze modlitwy może stać się pracą wykonywaną z Bogiem i dla Boga – w żarliwym umiłowaniu Przenajświętszego Człowieczeństwa Chrystusa, w serdecznym i trwałym oddaniu Najśw. Maryi Pannie, św. Józefowi oraz Aniołom Stróżom, w duchu nadprzyrodzonego optymizmu oraz udzielającej się innym radości.

Zgodnie z tą jednością życia Sługa Boży nie uważał działalności apostolskiej jako jednej z wielu, ani też jako zastrzeżonej dla wtajemniczonych w sprawy kościelne, lecz upatrywał w niej stałą powinność wszystkich wiernych będącą konsekwencją łask otrzymanych w akcie chrztu i bierzmowania, a następnie rozwiniętych w pozostałych sakramentach, powinność wypełnianą we wszelkich sytuacjach codziennych.

Te i inne nauki – należy tu zwrócić uwagę przede wszystkim na jego ujęcie Mszy św. Jako centrum oraz źródła życia duchowego, a także na miłość, którą hojnie rozsiewał w Sakramencie Eucharystii i w całej liturgii – dostarczały niewątpliwych korzyści także księżom, wśród których nauka Sługi Bożego powinna wydać trudne jeszcze do przewidzenia owoce.

Prałat Escrivá de Balaguer swą własną posługę traktował jako służbę Kościołowi, a dzieci swe rozproszone po świecie uczył działania w niewzruszonej jedności z hierarchią oraz w wierności Urzędowi Nauczycielskiemu, dzięki czemu we wszystkich diecezjach, gdzie pracuje Opus Dei, cechuje je niezmiennie wierność papieżowi oraz lojalność wobec hierarchii.

W orędziu prałata Escrivy wiodącą rolę odgrywa umiłowanie wartości

szczególnie drogiej współczesnej umysłowości, a mianowicie wolności. Ze specjalnym naciskiem podkreślał wolność w sprawach doczesnych, niezbędną w działaniu chrześcijan w świecie. Pragnął, by korzystano z niej w poczuciu wynikającej z niej odpowiedzialności oraz z poszanowaniem ustalonych zasad wiary i moralności, jak to dyktuje nauka Kościoła. Skrupulatnie szanował uprawnione poglądy wszystkich chrześcijan w kwestiach dopuszczających rozbieżność zdań. Bronił w ten sposób niezbywalnej cechy chrześcijańskiego i świeckiego powołania, chroniąc jednocześnie wyłącznie duchową naturę celów, jakie stawia sobie Opus Dei.

Na szczególne podkreślenie zasługuje wpływ, jaki duchowość Sługi Bożego wywiera wśród inteligencji. Studenci, profesorowie uniwersyteccy oraz ludzie wielu innych zawodów doceniają siłę orędzia, według

którego życie duchowe oraz upór w osiągnięciu jak największej biegłości zawodowej stanowią dwa równie istotne aspekty drogi ku Bogu. Podobnie zresztą urzędnicy, rolnicy, robotnicy, ojcowie i synowie, mężczyźni i kobiety, wszyscy składający się na społeczeństwo obywatelskie – słowem zwyczajni „ludzie z ulicy”, jak mawiał prałat Escrivá – znajdują u niego pomoc odkryciu Bożego planu zbawienia, którym pulsuje życie nawet w swych najdrobniejszych przejawach. Postać tego kapłana ukazuje się zatem jako wiecznie aktualna oraz stanowi ośrodek promieniowania światła apostołstwa chrześcijańskiego na społeczeństwa wszystkich epok.

Potwierdza to rozpowszechniona aura świętości otaczająca Sługę Bożego za życia, poparta licznymi i miarodajnymi świadectwami. Odkąd Pan powołał go do siebie, sława ta ciągle rosła w sposób znacząco

żywiłowy. Ojciec Święty otrzymuje tysiące listów od wybitnych osobistości oraz zwykłych ludzi z najodleglejszych zakątków świata z prośbą o otwarcie przewodu beatyfikacyjnego i kanonizacyjnego Sługi Bożego. Wśród nich z przyjemnością wspominamy list Konferencji Biskupów Lacjum dający wyraz wdzięczności za owoce, jakie w Rzymie wydała kapłańska gorliwość prałata Escrivy. Przedstawiciele wszystkich warstw społecznych i najrozmaitszych narodowości świadczą o dobrodziejstwach wielkich i małych, duchowych i materialnych, jakich doświadczyli od niebios za wstawiennictwem Sługi Bożego. Krypta kaplicy Matki Boskiej Pokoju w głównej siedzibie Opus Dei w Rzymie, gdzie spoczywają śmiertelne szczątki jego Założyciela, jest celem nieprzerwanej pielgrzymki wiernych powierzających jego pośrednictwu u

Boga swe potrzeby i dziękujących za dobrodziejstwa.

Wobec tych okoliczności Generalny Przełożony Opus Dei, przewielebny ks. Alvaro del Portillo mianował wielebneho ks. Flavio Capucci postulatorem przewodu beatyfikacyjnego i kanonizacyjnego Sługi Bożego Josemarii Escrivy de Balaguera, które to zadanie zostało prawnie uznane 4 lutego 1978 r. W przekonaniu iż przyjęcie naszej petycji przysporzy dobrodziejstw Kościołowi, na prośbę postulatowa skierowaliśmy dnia 15. marca 1980 r. wniosek do Stolicy Świętej o wydanie *Nihil obstat* wobec wspomnianego przewodu, załączając jednocześnie konieczne dokumenty określone w *motu proprio Sanctitas clarior*.

Po wnikliwym przestudiowaniu dokumentacji Święta Kongregacja Spraw Kanonizacyjnych na posiedzeniu zwyczajnym 30 stycznia

1981 r. przyznała *Nihil obstat* dla
wszczęcia przewodu, 5 lutego 1981 r.
Ojciec święty Jan Paweł II zatwierdził
decyzję Świętej Kongregacji.

Z racji powyższego oraz
przysługujących nam na mocy
Kodeksu Prawa Kanonicznego i *motu
proprio Sanctitas clarior* uprawnień
STANOWIMY wszczęcie przewodu
beatyfikacyjnego i kanonizacyjnego
Sługi Bożego Josemarii Escrivy de
Balaguera, kapłana, założyciela Opus
Dei, oraz odpowiedniego procesu
kanonicznego z dniem 12. maja 1981
r.

Ugo kardynał Poletti

Wikariusz Generalny

Rzym, 19. lutego 1981 r.

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/dekret-o-wszczeciu-przewodu-beatyfikacyjnego-i-kanonizacyjnego-pralata-esquivy-de-balaguera/>
(11-03-2026)